

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **M. C.**, narozený dne X
bytem X
doručovací adresa X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018 č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 24. 5. 2018 č. j. X ve věci žalobce tak, že výrokem pod písm. A) odňal žalobci oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o silniční dopravě*“), zrušil výrok pod písm. B) původně ukládající žalobci povinnost náhrady nákladů řízení, a ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.
2. Ze správního spisu vyplývá, že dne 14. 1. 2018 byl obviněnému účastníku řízení, nyní žalobci, vydán blok číslo A 0073105 na pokutu na místě nezaplacenou (dále též „*příkazový blok*“), na kterém je žalobce označen jménem a příjmením, datem narození, místem trvalého pobytu, číslem občanského průkazu, s tím, že jako řidič taxi dne 14. 1. 2018 v 23:45 hod. v ulici Národní 27, Praha 1, porušil povinnosti stanovené v § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě s vozidlem taxi RZ X, a tím se dopustil přestupku podle § 34e odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve formě úmyslu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 500 Kč s poučením: „*Podpisem obviněného se příkazový blok stává pravomocným rozhodnutím.*“ (tučně zvýrazněno na příkazním bloku, pozn. soudu), a byla mu uložena povinnost zaplatit pokutu „*nejdéle do 15 dnů ode dne následujícího po dni, kdy Vám byla uložena.*“. Dále na příkazním bloku je uvedeno označení správního orgánu, který pokutu

uložil, v daném případě to byl strážník Městské policie hlavního města Prahy sl. č. X, razítko jmenované městské policie a podpis obviněného účastníka. Druhá strana příkazového bloku obsahuje poučení o možných způsobech zaplacení pokuty s podpisem obviněného účastníka i správního orgánu.

3. Dne 23. 4. 2018 žalovaný doručil prvostupňovému orgánu podnět k zahájení řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby ze dne 18. 4. 2018 zn. X. Důvodem podání podnětu bylo, že dne 14. 1. 2018 byla obviněnému účastníkovi uložena pokuta za přestupek, který způsobuje ztrátu spolehlivosti.
4. Dne 24. 5. 2018 prvostupňový orgán rozhodnutím č. j. X výrokem pod písm. A) prohlásil účastníka jako řidiče nespolehlivým a odňal mu oprávnění řidiče taxislužby podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 3 s odkazem na § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, a výrokem pod písm. B) účastníkovi jako řidiči uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“). V odůvodnění uvedl, že příslušný dopravní úřad dne 9. 12. 2013 udělil žalobci jako řidiči oprávnění a průkaz řidiče taxislužby č. X. Podle příkazového bloku bylo zjištěno porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, neboť ihned po ukončení přepravy řidič nepořídil jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti, za což mu byla podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě uložena pokuta 500 Kč. Tato pokuta byla uložena se souhlasem řidiče na místě, řidič taxi jako přestupce tím svoji vinu uznal. Podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě řidič taxi proto přestal splňovat podmínku spolehlivosti. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník odvolání, o něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového orgánu tak, že výrokem pod písm. A) odňal žalobci oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě, zrušil výrok pod písm. B) a ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil s rozhodnutím prvostupňového orgánu, že v dané věci řidič taxi přestal splňovat podmínku spolehlivosti řidiče vozidla určeného pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče. Účastník byl uložen správní trest za přestupek, jehož se dopustil tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě nepořídil ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti. Spáchání tohoto přestupku je zákonnou překážkou pro splnění požadavku spolehlivosti řidiče vozidla taxislužby. Účastník svým podpisem stvrdil pravost údajů uvedených na bloku, který se tím stal pravomocným a vykonatelným. K odkazu na § 9 odst. 3 písm. a) bod 3 zákona o silniční dopravě, který je uveden ve výroku prvostupňového rozhodnutí, žalovaný uvedl, že k tomuto pochybení došlo zřejmě písařskou chybou, kterou zhojil odvolací orgán formulační změnou výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu.
6. Proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů brojí žalobce podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
7. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá zkrácení práv, jelikož napadené rozhodnutí nevypočítalo všechny odvolací námitky. Ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu není uvedeno číslo oprávnění, které má být odňato, a nebylo správně označeno zákonné ustanovení, podle kterého byl označen nespolehlivým.

8. *Ve druhém žalobním bodu* podle žalobce příkazový blok neobsahuje relevantní údaje pro naplnění skutkové podstaty podle § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, neboť neodráží skutečný stav věci, který nebyl dostatečně zjištěn podle § 3 správního řádu. V příkazovém bloku není uvedeno, jaký konkrétní záznam o přepravě neobsahoval předepsané údaje, kdy měla být předmětná přeprava provedena, odkud a kam měla být poskytnuta, čas v něm uvedený 23:45 hod. nesouhlasí s žádným záznamem o přepravě z uvedeného dne, ani z něj nevyplývá, podle kterého ustanovení byl postih uložen. Oproti tomu všechny žalobcem předložené záznamy o přepravě ze dne 14. 1. 2018 předepsané údaje obsahovaly. Dále žalobce namítá, že strážník městské policie pokutoval žalobce na místě částkou 500 Kč za porušení toliko zákazu zastavení, ale nikoli za nepořízení záznamu o přepravě. Žalobce příkazový blok na místě nekontroloval, jen jej podepsal. Žalovaný i prvostupňový orgán pouze odkazují na příkazový blok a na jeho stvrzení podpisem žalobce. Podle žalobce je však nutné blíže specifikovat záznam o přepravě, jímž měl porušit předmětné zákonné ustanovení. Nadto neexistuje fotodokumentace, která by spáchání dotčeného skutku dokazovala. Zároveň žalobce nemohl uplatnit ani právo na výslech svědků v souladu se správním řádem, rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo prvním úkonem v řízení.
9. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce upozorňuje na porušení zásady *ne bis in idem* podle čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Za porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě mu byla uložena finanční sankce, proto jakákoli následná sankce je porušením shora uvedené zásady. Postih považuje žalobce za příliš tvrdý, hraničící s protiústavností, jelikož nikdy neporušil žádné právní předpisy. Žalobce považuje tudíž § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě rozporným s čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť za jednání jsou ukládány dva tresty, jeden finanční a druhý znemožňující mu profesi. Takto přísné postihy, které nejsou stanoveny u jiných profesí, považuje za diskriminační.
10. Pokud se soud neztotožní se žalobcem, žalobce navrhuje, aby soud užil moderačního oprávnění a upustil mu od uložení trestu, případně trest snížil.
11. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5. 11. 2018 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v daném řízení podle obsahu spisu a příkazového bloku, žalobce souhlasil se spácháním přestupku podle zákona o silniční dopravě i s uložením pokuty za něj. Tvzení, že si žalobce blok před jeho podepsáním nepřečetl, jde k tíži žalobce, tato skutečnost nemá vliv na právní moc příkazového bloku. Pokud žalobce nesouhlasil s obsahem příkazového bloku, mohl využít institutu oprávněného prostředku, a to přezkumu příkazu na místě. Strážník, který kontrolu žalobce provedl, vyhodnotil, že jeden z předložených výtisků z tiskárny taxametru neobsahuje předepsané náležitosti záznamu o přepravě, a nemůže tak na něj být hleděno jako na záznam o přepravě splňující předepsané náležitosti. Nezaznamenání konkrétního výtisku z tiskárny taxametru, který nesplňoval předepsané náležitosti, není v daném případě rozhodné. Správní orgány nemají při posuzování spolehlivosti možnost správního uvážení, jsou povinny aplikovat zákon o silniční dopravě a odejmout oprávnění řidiče taxislužby, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3 zmiňovaného zákona. Jelikož žalobci byl uložen správní trest za přestupek nepořízení záznamu o přepravě obsahující předepsané náležitosti ihned po ukončení přepravy, přestal splňovat podmínku spolehlivosti, a oprávnění řidiče taxislužby mu bylo v souladu s právními předpisy odňato. Žalovanému již nepříslušelo přezkoumávat příkazový blok, hodnotit další důkazy, polehčující nebo přítěžující okolnosti, rozhodl na

základě pravomocného příkazu na místě. Rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je prvním úkonem v řízení, nejedná se o „klasické“ správní řízení s instituty, které jsou v něm užívány, proto nelze uplatnit právo na výslech svědků. Odnětí oprávnění řidiče taxislužby má formu určitého ochranného opatření pro cestující. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta podle zákona o silniční dopravě, a jelikož tím přestal splňovat podmínku spolehlivosti, bylo mu následně odňato oprávnění řidiče taxislužby. Obdobný systém je aplikován např. v rámci bodového systému. Nejedná se o dvojí trestání v téže věci. Při výkonu práce řidiče taxislužby dochází k přímému osobnímu styku řidiče a cestujícího, jeho ochrana je významným atributem, proto byly zákonodárcem nastaveny pro výkon dané profese uvedené podmínky a sankce.

12. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalobce ani žalovaný ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili s takovým projednáním věci svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), souhlasili tudíž konkludentně.
13. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná. Vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
14. Podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě *za spolehlivého se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, komu byl v posledních 3 letech uložen správní trest za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby spočívající v nepořízení záznamu o přepravě.*
15. Podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě *dopravní úřad oprávnění řidiče taxislužby odejme, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3. Vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je prvním úkonem v řízení.*
16. Podle § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě *při výkonu práce řidiče taxislužby je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen ihned po ukončení přepravy pořídit jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.*
17. Podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě *řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) nepořídí ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.*
18. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Podle Ústavního soudu, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS

989/08, bod 68; viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Stejně závěry se vztahují i k rozhodování správního orgánu druhého stupně. Městský soud tudíž zcela v mantinelech ustálené rozhodovací praxe správních soudů uvádí, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobce, přesto všechny námitky řádně vypořádal. V postupu žalovaného žádné zkrácení práv žalobce městský soud nezjistil.

19. *K prvnímu žalobnímu bodu* městský soud posoudil napadené rozhodnutí optikou shora zmíněné judikatury, a shledal, že se žalovaný s odvolací argumentací žalobce jako s celkem vypořádal dostatečně. Žalovaný reagoval na všechny stěžejní námitky žalobce a v odpovídajícím rozsahu je vypořádal. Soud neshledal pochybení žalovaného ani ve vztahu ke konkrétním odvolacím námitkám, na něž žalobce v podané žalobě poukazuje.
20. Na dílčí námitku, že ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu není uvedeno, které číslo oprávnění řidiče taxislužby má být odňato, žalovaný reagoval v sedmém odstavci na straně 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, „že zákon o silniční dopravě předpokládá, že každý řidič taxislužby bude držitelem právě jednoho oprávnění řidiče taxislužby. Jedná se o povolení určité činnosti, výkonu práce řidiče taxislužby. Určité osobě je tato činnost povolena či nikoli, nelze mít tutéž činnost povolenu vícekrát.“ Žalovaný dále odkázal na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu, které zmiňuje, že oprávnění bylo žalobci uděleno dne 9. 12. 2013, na jeho základě mu byl vydán průkaz řidiče taxislužby č. X. Není tudíž sporu, jaké oprávnění má být žalobci odňato. Městský soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že z rozhodnutí obou stupňů správních orgánů je dostatečně zřejmé, jaké konkrétní, a zejména i jediné udělené, oprávnění má být žalobci jako řidiči taxi odňato, neboť ani jiné mu nebylo příslušným dopravním úřadem uděleno.
21. S dílčí námitkou nesprávného označení zákonného ustanovení, podle něhož byl žalobce označen za nespolehlivého, se žalovaný vypořádal tím, že změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. V posledním odstavci na str. 2 a současně v prvním odstavci na str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí k této změně uvedl „[k] otázce odnětí oprávnění s odkazem na § 9 odst. 3 písm. a bod 3 zákona o silniční dopravě, který je uveden ve výroku, odvolací orgán uvádí, že k pochybení dopravního úřadu v tom, že nesprávně určil bod příslušného ustanovení § 9, došlo zřejmě písařskou chybou, která byla zhojena tím, že odvolací orgán přistoupil k formulační změně výroku rozhodnutí.“ Z rozhodnutí prvostupňového orgánu je zřejmé, jakého přestupku se žalobce dopustil, proto jeho nepřesné uvedení ve výroku a následná náprava žalovaným nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani nezákonnost. Soud k tomuto dodává, že rozhodnutí prvostupňového orgánu i žalovaného je třeba posuzovat jako celek; případné vady rozhodnutí prvního stupně tak mohl zhojit právě žalovaný, jako tomu bylo v daném případě, s čímž se soud ztotožňuje. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
22. *Ke druhému žalobnímu bodu* lze konstatovat, že právě přezkoumávané řízení je řízením o odnětí oprávnění řidiče taxislužby. Příkazový blok, jehož obsahové nedostatky žalobce v tomto žalobním bodu namítá, byl vydán a pokuta žalobci uložena v jiném správním řízení, a to v řízení o přestupku žalobce. Tato dvě správní řízení, a to řízení o přestupku a řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby, jsou přitom samostatná správní řízení, v každém z nich se posuzují jiné otázky. Souvisí spolu pouze do té míry, že výsledek řízení o přestupku může být výchozím předpokladem pro řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby. Z § 21c odst. 4 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě

vyplývá, že dopravní úřad rozhodne o odnětí oprávnění řidiče taxislužby, jestliže byl řidiči v posledních 3 letech uložen správní trest za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby, spočívající v nepořízení záznamu o přepravě. Jinými slovy, správní orgán rozhoduje o odnětí oprávnění řidiče taxislužby na základě pravomocného rozhodnutí vydaného v rámci předchozího správního řízení o přestupku profesionálního řidiče. V daném případě bylo o přestupku žalobce rozhodnuto příkazem na místě. Podle § 92 odst. 1 přestupkového zákona je-li příkazem na místě ukládána pokuta, obdrží obviněný účastník řízení příkazový blok, jehož podpisem se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Příkaz na místě je formou rozhodnutí, o němž lze zkráceným a zjednodušeným způsobem rozhodnout o přestupku. Podmínkou vyřízení přestupku příkazem na místě je, že nestačí domluva, obviněný nebo osoba jednající za obviněného, který je právníkem nebo podnikající fyzickou osobou, souhlasí se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty a její výší a s vydáním příkazového bloku. Svůj souhlas s vyřízením věci naznačeným způsobem pak stvrzuje obviněný účastník podpisem na příkazovém bloku. Osvědčuje jím souhlas se skutečnostmi v něm uvedenými.

23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013 č. j. 6 As 67/2013-16 „*právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích [pozn. soudu: zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. S ohledem na zásadu vigilantiibus iura (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30–32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Zrušení pravomocného pokutového bloku prostřednictvím obnovy řízení na žádost dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se lze domáhat pouze za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou sine qua non, neboť jinak nelze vycházet z teze, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a zároveň možnosti závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat v řízení odvolacím.“ Přestože se zmíněný rozsudek týkal zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017, jeho závěry dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť podstata tzv. blokového řízení nedošla změn. Z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti příkazového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Lze proto vycházet ze závěru, že žalobce tím, že bez výhrad na místě podepsal*

předmětný příkazový blok a nepřipojil k podpisu žádnou výhradu na místě ani později, souhlasil se skutkovým stavem a spácháním přestupku tak, jak bylo popsáno v příkazovém bloku, současně souhlasil podpisem s uloženou sankcí. Žalobce tím převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušném příkazovém bloku souhlasily se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a odpovídala mu právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v příkazním řízení na místě.

24. Otázka, zda žalobce příkazový blok podepsal, není mezi stranami sporná. Žalobce nezpochybňuje svůj podpis, toliko namítá, že před podpisem příkazového bloku jej nečetl. Uvedenému tvrzení nemohl městský soud přisvědčit. Žalobce tvrzenou obranu proti obsahu příkazového bloku uplatnil v dané věci až poté, co mu bylo doručeno rozhodnutí prvostupňového orgánu. Pokud by skutečně obsah bloku neodpovídal tehdejšími okolnostem, lze se oprávněně domnívat, že žalobce by proti zachyceným údajům v něm brojil, a to nejpozději bezprostředně poté, co jej podepsal, což je v řádu dnů či týdnů poté. Žalobce mohl za tím účelem užít institutu mimořádných opravných prostředků. Nejvyšší správní soud (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013 č. j. 1 As 21/2010-65, či rozsudky ze dne 26. 8. 2014 č. j. 6 As 96/2014-31, a ze dne 27. 10. 2016 č. j. 2 As 183/2016-38) dospěl k závěru, že úspěšně se domoci zrušení rozhodnutí o uložení pokuty ve formě příkazu na místě je možné žádostí o obnovu řízení /§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu/, pokud dotčená osoba tvrdí, že nesouhlasila s uložením pokuty příkazem na místě. Např. že došlo k záměně s jinou osobou, nebo podpis byl zfalšován, či podepisující osoba byla donucena k podpisu násilím či pohrůzkou násilí nebo jinou srovnatelnou závažnou újmou. Podle městského soudu v daném případě obnovu řízení mohl žalobce využít i v případě, kdyby (s ohledem na tvrzené vady příkazového bloku na místě) byl v omylu ohledně skutečnosti, se kterou svým podpisem měl vyjádřit souhlas. Přímé napadení rozhodnutí o uložení pokuty v řízení na místě až v předmětném správním řízení, resp. správní žalobou, již není možné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016 č. j. 10 As 228/2016-38, ze dne 15. 5. 2019 č. j. 8 As 92/2019-32). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora zmiňovaném usnesení ze dne 12. 3. 2013 č. j. 1 As 21/2010-65 dovodil, že soud by mohl přezkoumat případné rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení (viz § 100 odst. 6 správního řádu). Takové rozhodnutí městský soud nemohl přezkoumat, protože žalobce uvedené řízení neinicioval. Pokud se žalobce domníval, že vydaný příkazový blok je v rozporu s právními předpisy, mohl podat u příslušného orgánu podnět k zahájení přezkumného řízení. Soud ověřil ze spisového materiálu, že žalobce proti příkazu na místě vydaném nikterak na místě, ani následně, nebrojil. Prostor pro uplatnění předmětných námitek směřujících proti příkazovému bloku by byl dán právě v těchto řízeních, jejichž předmětem by byl přezkum příkazu na místě. Vyjádřil-li žalobce souhlas s vyřízení věci příkazem na místě a následně tento jím udělený souhlas nebyl žalobcem zpochybněn, nelze mít než za to, že se zjištěným skutkovým stavem a jeho právní kvalifikací žalobce souhlasil. Udělením souhlasu s projednáním skutku v příkazním řízení na místě žalobce převzal odpovědnost, že údaje uvedené na příslušném příkazovém bloku odpovídaly skutečnosti. Žalobce ani v žalobě neuvedl, co konkrétně mu bránilo, aby vydaný příkazový blok sporoval bezprostředně poté, když námitky co do obsahu příkazového bloku vznesl až v podaném odvolání po seznámení se s obsahem rozhodnutí prvostupňového orgánu.
25. Příkaz na místě, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, je pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Nelze se nyní domáhat změny, respektive zrušení

pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o spáchaném přestupku v řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby, tedy v řízení o odlišném předmětu řízení.

26. Současně soud uvádí, že příkazový blok je způsobilým podkladem pro rozhodnutí správních orgánů. Ačkoli neobsahuje slovní popis skutku, právní kvalifikace povinnosti, kterou žalobce porušil (§ 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě), je jednoznačná a není nesrozumitelná. Tato právní kvalifikace (povinnost *pořídít jako výstup z tiskárny taxametry záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti*) jednoznačně identifikuje povinnost, jejíž sankcionované porušení způsobuje ztrátu spolehlivosti podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě /nejedná se tedy např. o široce koncipované ustanovení, které by zahrnovalo vícero povinností, z nichž by jen některé byly relevantní z hlediska posouzení spolehlivosti žalobce ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) zákona/. Z příkazového bloku je zřejmé, že žalobce byl potrestán (uznán vinným) za jednání, které následně vede ke ztrátě spolehlivosti jako řidiče taxi.
27. Předmětem soudního přezkumu nemohla být proto otázka zákonnosti příkazu na místě. Byl omezen na to, zda byly ve věci splněny zákonné podmínky pro odnětí oprávnění řidiče taxislužby, nikoli, zda přestupek byl či nebyl spáchán, resp. zda údaje na příkazovém bloku odpovídaly tehdejší skutečnostem. Městský soud tedy nemohl posoudit žalobcovy námitky týkající se okolností spáchání přestupku (a vydání příkazu na místě) ani ve vztahu k tvrzení, že se domníval, že se příkaz na místě vztahuje k jinému přestupku. Prostor pro uplatnění takových námitok by byl dán v řízení, jehož předmětem by byl přezkum příkazu na místě. Napadené, resp. rozhodnutí prvostupňového orgánu, bylo iniciováno na základě pravomocného příkazového bloku, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle zákona o silniční dopravě. Příkazový blok se stal podpisem žalobce pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, nadaným presumpcí správnosti, které správní orgán musí považovat za zákonné, pokud není na základě odpovídajících procesních postupů zrušeno (např. v přezkumném řízení). Prvostupňový orgán ani žalovaný se nemohli od tohoto pravomocného rozhodnutí odchýlit a věc posoudit jinak, neboť byli pravomocným rozhodnutím o přestupku (tedy uvedeným příkazem na místě) vázáni (viz § 73 odst. 2 věta první před středníkem správního řádu, podle něhož *pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány*).
28. Řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě je odlišným typem řízením, ve kterém správní orgány nemají žádný prostor pro individuální uvážení o tom, zda žalobci toto oprávnění odejmout, či nikoliv, na základě jimi provedeného individuálního zhodnocení poměrů žalobce či pro zvážení okolností spáchání přestupku (který znamená ztrátu spolehlivosti). Správní orgán rozhodne o odnětí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě tehdy, jestliže jeho držitel přestal být spolehlivým podle § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Zmiňovaný zákon stanoví přesné podmínky, za kterých může určitá osoba vykonávat práci řidiče taxislužby (viz § 21 a násl. citovaného zákona). Tuto práci může vykonávat osoba, která je mimo jiné držitelem oprávnění řidiče taxislužby (§ 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě). Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný, pokud je žadatel starší 21 let a je spolehlivý ve smyslu § 9 odst. 3. Spolehlivost je tedy jednou ze zákonných podmínek pro udělení oprávnění řidiče taxislužby, které je podmínkou pro vykonávání práce řidiče taxislužby. V případě ztráty spolehlivosti ze zákona dochází *de facto* automaticky k odnětí uděleného oprávnění. Odnětí oprávnění je vyjádřením zájmu společnosti na tom, aby činnost řidiče taxislužby vykonávaly pouze

spolehlivé osoby, které nepáchají závažné přestupky (či trestnou činnost) související s řízením motorových vozidel. Jinými slovy, odnětí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě je jednorázovým automatickým následkem, který nepodléhá správnímu uvážení, nýbrž je důsledkem zjištění, že řidič taxislužby přestal být spolehlivým.

29. Žalovaný i prvostupňový orgán jasně vymezily, na základě jaké skutečnosti bylo žalobci odňato oprávnění řidiče taxislužby, a sice že přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, když byl rozhodnutím vydaným v příkazním řízení na místě dne 14. 1. 2018 uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 2 písm. g) téhož zákona. Správní orgány nepochybily, když ve svém rozhodování vycházely z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o přestupku žalobce a na jeho základě shledaly, že žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti. Postupem správních orgánů nebyl porušen § 3 správního řádu.
30. Pokud jde o absenci fotodokumentace ve správním spise, soud v návaznosti na uvedené opětovně zdůrazňuje, že pro postup správních orgánů byl rozhodující samotný příkazový blok jako pravomocný podklad pro postup podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě, jímž jsou správní orgány vázány. Vzhledem k tomu, že skutkový stav zaznamenaný příkazovým blokem je nutné považovat za nesporný, není dán důvod, aby součástí spisového materiálu byla také fotodokumentace dokládající spáchání přestupku. Stejně tak není důvodný požadavek specifikace záznamu o přepravě, jímž mělo být porušeno dotčené zákonné ustanovení v napadeném, resp. rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť skutkový stav věci byl již prokázán v předchozím příkazním řízení na místě ukončeném vydáním pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, jehož věcné přezkoumání nemůže být, jak soud dovodil výše, předmětem právě projednávaného řízení.
31. Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo první úkonem v řízení a nemohl proto uplatnit návrh na výslech svědků, lze s odkazem na § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě se s žalobcem ztotožnit, že vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je skutečně prvním úkonem v předmětném řízení. Možnost uplatnit návrh na výslech svědků před rozhodnutím ve věci je z povahy věci vyloučena přímo ze zákona. Námitky druhého žalobního bodu nejsou důvodné.
32. *Ve třetím žalobním bodu je spornou otázka, zda odnětí oprávnění řidiče taxislužby představuje porušení zásady ne bis in idem. Tato zásada (právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za tentýž čin), je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva), a znamená, že nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.* Judikatura správních soudů obecně vychází z předpokladu, že uvedená zásada se uplatňuje i ve správním trestání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011 č. j. 9 As 67/2010-74).
33. V nyní posuzované věci je nutné zabývat povahou odnětí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě, zejména pak tím, zda je lze považovat za sankci a zda tedy došlo k uložení dvojího trestu.

34. Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“) vyložil pojem trestní řízení, resp., že trest obsažený v čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 musí být vykládán ve světle obecných principů týkajících se souvisejících spojení „trestní obvinění“ a „trest“ v čl. 6 a 7 Úmluvy (rozsudek velkého senátu ze dne 10. 2. 2009 č. 14939/03, *Sergey Zolotukhin proti Rusku*, bod 52, či rozsudek velkého senátu ze dne 6. 1. 2011 č. 34932/04, *Paksas proti Litvě*, bod 68). Zda se v daném případě jedná o trestní řízení či trest pro účely uplatnění zásady *ne bis in idem*, bude závislé na posouzení tzv. engelovských kritérií formulovaných pro účely výkladu pojmu „trestní obvinění“ v rozsudku pléna ze dne 8. 6. 1976 č. 5100/71, *Engel a další proti Nizozemsku*.
35. Prvním z těchto kritérií je kvalifikace deliktu ve vnitrostátním právu (zda je ustanovení definující „delikt“ zařazeno mezi trestní normy, či nikoli). To je podle ESLP pouze výchozí bod. Indicie takto získaná má jen formální a relativní hodnotu. V nyní souzené věci lze k prvnímu kritériu uvést, že odnětí oprávnění řidiče taxislužby neřadí český právní řád mezi trestněprávní normy. Formálně tak o trest nejde.
36. Druhým kritériem je povaha obvinění (deliktu). Kritérium povahy obvinění v sobě zpravidla zahrnuje dvě dílčí otázky, a to zda je daná právní norma adresována všem nebo pouze určité skupině lidí se specifickým postavením, a zda účel sankce, která se ukládá (alespoň částečně), je preventivně-represivní nebo čistě reparační povahy. Specifické postavení osob ESLP shledal například v případě norem určených vojákům, advokátům, lékařům, státním úředníkům, soudcům apod. V dané věci posuzovaná právní norma dopadá na úzce vymezenou skupinu osob, na osoby vykonávající práci řidiče taxislužby. Z hlediska účelu odnětí oprávnění lze v první řadě uvést, že nemá reparační povahu. Nelze ale ani jednoznačně konstatovat, že účel odnětí oprávnění je preventivně-represivní. Preventivním účelem se míní odrazení pachatele „*od páčání trestné činnosti v budoucnu, tedy zda sankce byla uložena jako trest s cílem odradit od dalšího páčání takových činů, nikoli s cílem bezprostředně zamezit pachateli v tom, aby ve své trestné činnosti pokračoval*“ (Kmec, J. in: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání, Praha, C. H. Beck 2012, s. 575.). Soud má za to, že přímým účelem odnětí oprávnění není odrazení řidiče taxislužby od páčání přestupků, tedy zabránění dalšímu budoucímu páčání takových činů. Tato norma vyjadřuje zájem státu na řádném výkonu taxislužby (osobní přepravy osob) související s určitými požadavky na kvalitu osob, které tuto činnost provozují. Soud nepochybně, že sekundárním důsledkem odnětí oprávnění může být též odstrašení řidičů taxislužby od budoucího páčání přestupků a lze zde spatřovat (alespoň vzdáleně) jistý preventivní prvek. Jak však vyplývá z judikatury ESLP (např. rozsudek ze dne 16. 2. 2010 č. 31911/03, *Albert proti Rumunsku*), v případech, kdy je shledán preventivně-represivní účel a povaha normy nikoli obecná, je třeba postoupit ke zkoumání třetího kritéria (druh a závažnost sankce), které teprve v souhrnu s ostatními dává odpověď na otázku, zda jde o trest ve smyslu Úmluvy. Ani druhé kritérium nevede soud k závěru, že by dané opatření mělo povahu trestu.
37. Třetím kritériem je posuzování druhu a stupně závažnosti sankce, která dané osobě hrozí. Judikatura nevymezila žádná obecná kritéria, která by rozhraničovala sankce malé a větší závažnosti. Záleží na posouzení toho kterého konkrétního případu. Vodítkem pro určení, zda jde o sankci svědčící pro závěr o trestní povaze určitého opatření, mohou být závěry ESLP v jednotlivých kauzách. Soud vychází z toho, že v případech, kdy je ve hře trest odnětí svobody (a to i jako trest náhradní), jde o dostatečně závažnou sankci. Stejně tak považuje za závažnou sankci zvýšení daně v řádech stovek procent. Naopak za dostatečně

závažnou sankci na to, aby třetí kritérium převážilo nad druhým, ESLP např. nepovažoval propuštění úředníka ze státní služby, zákaz výkonu činnosti advokáta po dobu čtyř měsíců a zákaz působit v orgánech advokátní komory po dobu pěti let (viz rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011 č. 46227/08, *Zerouala proti Francii*), ani odejmutí oprávnění k prodeji alkoholických nápojů znamenající okamžité ukončení činnosti restaurace (viz rozsudek ze dne 7. 7. 1989 č. 10873/84, *Tre Traktörer AB proti Švédsku*). Závěry obsažené v tomto rozsudku považuje městský soud za aplikovatelné i v nyní souzené věci. Skutkové okolnosti tamního případu byly takové, že švédské úřady odejmuly licenci k prodeji alkoholických nápojů, a to proto, že účetnictví prodejce bylo neúplné a různě upravované, což znemožňovalo kontrolu prodeje alkoholických nápojů. V důsledku odnětí licence došlo následující den k ukončení podnikání prodejce. Přesto ESLP nedovodil, že by se jednalo o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jakkoli nepopíral závažnost dopadů odnětí licence na stěžovatelku.

38. Posuzovaná sankce spočívající v odnětí oprávnění s důsledkem nemožnosti vykonávat konkrétní povolání (řidič taxislužby) po určitou omezenou dobu, a nikoli zákaz řízení obecně, není sankcí natolik závažnou, aby dosáhla míry závažnosti podle judikatury ESLP a bylo ji možno označit jako trest.
39. Městský soud po posouzení dotčeného opatření tzv. engelovskými kritérii konstatuje, že předmětná sankce není trestem (resp. trestním obviněním) ve smyslu Úmluvy. Zásada *ne bis in idem* proto nemohla být ve věci žalobce porušena. Uvedené je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz rozsudky ze dne 9. 8. 2018 č. j. 1 As 222/2018-25, ze dne 31. 3. 2009 č. j. 7 As 11/2009-66, či ze dne 22. 3. 2013 č. j. 8 As 32/2012-63. V posledně jmenovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „[o]debrání průkazu o způsobilosti tedy není sankcí *stricto sensu*. Je třeba jej spíše vnímat jako administrativní opatření, jehož smyslem je zajistit, aby taxislužbu vykonávali pouze řidiči, kteří respektují své zákonné povinnosti. Zdejší soud nezpochybňuje, že faktické znemožnění výkonu povolání řidiče vozidla taxislužby na dobu tří let bez ohledu na závažnost spáchaného deliktu je přísným opatřením. Je však odrazem významu, který zákonodárce přikládá zájmu na řádném výkonu taxislužby. Jedná se totiž o službu, která zajišťuje silniční dopravu pro cizí potřeby spočívající zejména v přepravě osob, musí být proto vykonávána bezpečně, kvalifikovanými a spolehlivými řidiči.“ V souladu s uvedeným nezbyvá než uvést, že řidiči taxislužby jsou osoby, u nichž je z důvodu ochrany cestujících (kteří jsou po dobu přepravy na řidiči do značné míry závislí), nepochybně dán silný zájem na garanci jejich morální zachovalosti a osobnostních předpokladů. V případě taxislužby k tomu dále přistupují i všeobecně známé negativní jevy spojené zejména s nepoctivým jednáním řidičů vůči zákazníkům, stejně jako specifické podmínky výkonu tohoto povolání (viz též rozsudek Městského soudu ze dne 22. 4. 2020 č. j. 3 A 103/2018-41). Soud tak neshledal důvodnou ani namítanou profesní diskriminaci žalobce či nepřiměřenost stanoveného postihu.
40. Úprava podmínek spolehlivosti podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě sleduje legitimní cíl v podobě ochrany zákazníků taxislužby, přičemž je tomuto cíli přiměřená. Soud aplikoval test proporcionality při posouzení ústavnosti daného ustanovení, přičemž posuzoval hledisko vhodnosti, nezbytnosti a poměřování v kolizi stojících ústavních hodnot, a to práva k výkonu určitého specifického povolání ve smyslu čl. 26 Listiny základních práv a svobod versus ochrana zákazníků taxislužby (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 35/08). Z hlediska vhodnosti je zvolená úprava podmínek spolehlivosti nepochybně způsobilá snížit pravděpodobnost zásahu do práv zákazníků.

Mezi touto úpravou a sledovaným účelem lze přitom shledat jasnou racionální vazbu. Záznam o přepravě, který je řidič taxislužby povinen uchovávat, umožňuje nejen zákazníkovi zhodnotit, zda řidič správně stanovil cenu za vykonanou jízdu. Právní úpravu zdejší soud shledává rovněž jako nezbytnou, neboť v rámci úpravy specifické oblasti, jakou je taxislužba, je za účelem dosažení sledovaného cíle nezbytné stanovit relativně přísné předpoklady spolehlivosti. Předmětnou úpravou se sleduje zejména ochrana řádného a poctivého výkonu taxislužby. Soud proto považuje i z hlediska poměření v kolizi stojících práv právní úpravu za přiměřenou, neboť s ohledem na výše uvedené je nutné nad právem řidičů, kteří se v posledních 3 letech dopustili typově závažného přestupku na úseku taxislužby, vykonávat určité specifické povolání, upřednostnit zvýšenou ochranu zákazníků taxislužby. Soud považuje za vhodné zmínit, že odebrání oprávnění řidiče taxislužby zbavuje žalobce práva podnikat v uvedeném oboru jen dočasně, a to na maximálně 3 roky od uložení trestu za přestupek. Kromě toho není žalobce zbaven práva podnikat v jiných oblastech hospodářství a stejně tak není zbaven možnosti používat při svém podnikání či jiném povolání motorová vozidla.

41. Pro úplnost městský soud uvádí, že neshledal důvod předložit věc Ústavnímu soudu, nedospěl totiž k závěru rozporu § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 silničního zákona s ústavním pořádkem.
42. Při posuzování spolehlivosti řidiče taxislužby jsou zákonem jasné nastaveny podmínky, podle kterých je stav věci posuzován a správní orgány jsou povinny řídit se právními předpisy a v daném případě nemají možnost správního uvážení. S ohledem na shora uvedené je nutno považovat námitky třetího žalobního bodu za nedůvodné.
43. V dané věci městský soud neaplikoval § 78 odst. 2 s. ř. s., dle něžž „[r]ozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“ Žalobci totiž nebyl napadeným rozhodnutím uložen trest za správní delikt, nýbrž mu bylo odňato oprávnění řidiče taxislužby z důvodu nesplnění podmínek spolehlivosti.
44. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu